

Üstümü Şiirle Örtün Yeter ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Mayıs 2024

Karanlığın müridi idi imgeler top yekûn ruhumdan firar eden...

Bir şiirin de dilemması adeta
Nasıl ki yolcu yolunda gerek
İssızlığa müdahale edemediğimden öte
Kıraç toprakların şifacısı sözcüklerim
Üstüne ant içtiğim solgun resimlerim

Dünün tarhında saklı adeta
Bir v/edanın nüktesi
Renkler müzmin
Ruh yorgun
Sevda ise can çekişen
Bizim muhite uğramadan dahi çekip giden
Hicvinde evrenin ve sevdiklerim
Dikenleri ile hasbihâl eden
Bir çiçek bahçesi olsa olsa yalıtıldığım
Hem gülü hem boyası hem yanan çırası

İssızlığa paye vermesem bile
İnzivada yaşıyor olabilmenin meali
Tutuklu kaldığım bir hücre hapsi

Ve ölen hücrelerim
İndinde şu karanlığın
Kanayan bir yaradan
Aldığım ilhamı
Şiir diye serdiğim önüne düş meclisinin de her bir üyesi

Düşlerden ibaret bir hayat hikâyesinin
Hem anlatıcısı hem kahramanı
Solan çiçeklerden aldığım kadar ölümün tadını
Bir b/ölü iki iken aşkın isyanı
B/ölündüğüm
Yetmedi
S/üzüldüğüm
Yetmedi
Garbında şafağın
Şarka çıkan tayini öğretmenin külliyesinde
Saklı iken sevginin hem nefesi hem hevesi

İçerlesem bile içmekten geri duramadığım
Sağım solum hüznün şerbeti
Ve önüm arkam hüznün kanaviçeleri
Bir de yıllardır önümde duran idam sehpa
Nasıl da idmanlıyım hüzne
Nasıl da sevicî bir gölgenin yarattığı tacizde
Taviz vermediğim kadar değerlerimden
Taarruz eden bilindik bilinmedik namelerin serzenişinden

Bir karanlık ki şafağı ört bas eden
Bir kararlılık ile dimdik ayakta kaldığımın ertesi
Sevişen hecelerin bakiyesi
İmge denen ilhamın uçuşan perdesi
Pervazında durduğum şiirinse künyesi
Şatafatlı yalnızlığımla
Bozguna uğradığım günbegün
Yalnızlığın tarhında
Dağılan mikado çöpleri gibi

Ruhumun fırası
Sözcüklerinse fedaisi

İken kalemin ucundan damlayan o sızı
Derdest edilmişken sırça köşküm
Peyderpey öldüğüm
Devasa bir ayraç olsa bile içine saklandığım
Kaçıp da kurtulamadığım en belirgin acı
Kendimin kendime isyanı

İfrata kaçan bir teselli
Mevsimlerinse en şaibelisi
Göğün rahmeti
Yerkürenin hicreti
Doğup büyüdüğüm ve öldüğüm şehir mademki
İstanbul'un kalabalık yalnızlığı
Yaşadığıma delalet olsa bile şiirlerim
Yaşatamadığım bir mutlulukla diyetini ödediğim
Sevginin ve aşkın kanıksanası neferi
Sürgün edildiğim coğrafyanın zaferi

Elimden yiten
Ahvalime direnen
Azadesi ömrün
Yazdığım kadar özgürüm
Ruhum bedene hapsolsa bile
Yaşadığım kadar efkârlı
Kırık yüreğimin artçısı
Demli bir çayın son yudumu
Üstümü şiirle örtün yeter ki...